

HEMERO 41734A

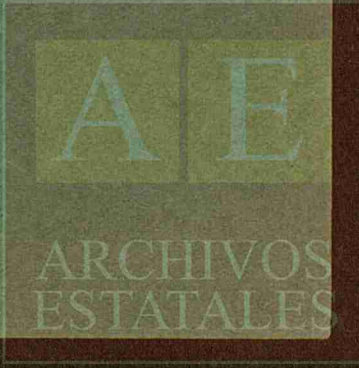
Rev 3/4

★ ESTEL

**PORTANTVEU DE LA FEDERACIO NACIONAL
D'ESTUDIANTS DE CATALUNYA A LA II REGIO**

ANY 1

PRIMER ABRIL 1937

NUMERO 4

**Secretariat de Propaganda
F. N. E. C.**

— SUMARI —

	<u>Página</u>
Editorial: La F. N. E. C i el Front de la Joventut Treballadora.	4
Comentari Nacional, per Xavier Pou.—Del míting organitzat per la F. N. E. C. al Palau de Belles Arts.	5
Comentari Internacional, per Albert Malaret	6
1.er Concurs Literari F. N. E. C.	7
Del nostre Concurs Literari.	8
Cambra d'Estudiant, per Eduard Cuellar.—La Marxa del Milicià, per Narcís Serra.	10
Unitat, per Baldomer Busquets.	11
Les Vitamines, per Josep Palomer.	12
Paul Verlaine i la seva Obra, per Martí Pou i Martí	14
El jo fictici, per Ricart Dalmau.—Dues vegades covard, per Pilar Velasco.	15
Noticiari.	16
La Federació i l'Esport, per Joaquim Poch	17

ARCHIVOS
ESTATALES

La F. N. E. C. i el Front de la joventut treballadora

La Federació Nacional d'Estudiants de Catalunya (U. G. T.) únic sindicat de caire netament juvenívol, va creure convenient, en el seu moment, adherir-se al Front de la joventut treballadora.

Els nostres interessos són els de la classe obrera; l'estudiant és un aprenent d'una professió lliberal, i per tant obrer el dia de demà amb els mateixos drets i deures que un obrer manual.

Cada element de la nostra Federació és doncs un element del Front de la joventut treballadora i com a tal deu actuar atenent-se a les seves consignes.

Aquells que no col·laboren amb nosaltres, aquells que es creuen més revolucionaris cal que recordin, cal que no descuidin que hi ha una cosa que uneix a tots els joves i que està per damunt de tots GUANYAR LA GUERRA.

Ningú pot estar tan interessat com nosaltres en guanyar la guerra, perquè el feixisme representa per a tots la incultura, l'explotació més denigrant i la negació de tots els nostres drets.

Amb el feixisme les aules tornarien a omplir-se d'aquella casta menyspreable de «senyors» i a nosaltres fills de proletaris ens seria negada l'entrada.

Com a estudiants i com a joves ara més que mai devem reforçar la unió juvenil tan necessària en aquests moments.

Si aquesta unió es trencava, si tornessin aquelles lluites partidistes seria el començament de la nostra derrota i cal que ens donem compte del que això significa "persecució del proletariat, afusellament dels responsables del moviment antifeixista, implantació d'una dictadura, i més que tot això, tractats com si fossim una colònia italiana o alemanya".

Cal anar ràpidament als fets. Per la nostra independència cal que l'Exèrcit Regular sigui una realitat ben prompte, i cal també que ningú deixi d'incorporar-se amb la lleva que li correspongui; els emboscats cal eliminar-los!

La defensa de la pàtria és un deure, que tothom està obligat a complir.

Catalunya ha retrobat el seu camí però per continuar avant necessita l'esforç de tots, que no li manqui el nostre.

En aquests moments difícils per la vida del nostre poble cridem ara més que mai:

Visca l'unitat antifeixista!

Visca el Front de la Joventut Treballadora.

COMENTARI NACIONAL

per XAVIER POU

Entrem poc a poc en el període que podríem dir-ne, constructiu de la Revolució. Les organitzacions antifeixistes s'han donat compte de que era necessari pel triomf en la guerra i pel triomf en la Revolució, anar units, portar a cap un treball en conjunt.

Les grandioses manifestacions a Barcelona i arreu de Catalunya són una mostra del que vol el poble.

Milers de ciutadans omplen els carrers de les ciutats i dels pobles de la nostra pàtria aprenent la instrucció militar per a posar-se a disposició del govern de la Generalitat i engroixir les rengleres de l'exèrcit popular; és la reacció del poble després de la caiguda de Màlaga, és el començ de la realitat de la frase d'Alvarez del Vayo «A derrota contestarem amb victòria i mitja».

Urgeix l'estructuració definitiva del nostre exèrcit regular, per a emprendre l'alliberació dels nostres germans sotmesos al feixisme en tants pobles d'Ibèria.

Mentre i tant és necessari que ajudem als

braus lluitadors madrilenys, admiració del món, continuadors de les heroiques gestes de la nostra Girona en l'època napoleònica.

No són pas homes el que necessitem ens dèia fa pocs dies un oficial suara arribat del front centre «d'un ou en pagariem cinc duros» i afegia: «Quan l'aviació facciosa, esgavella una casa veurieu als madrilenys com busquen entre les runes llenya per a fer foc» aquesta és la realitat; la realitat crua que ens imposa un deure; nosaltres no coneixem encara que és la guerra, per això no podem comprendre el sacrifici dels heroics soldats i dels habitants madrilenys; és necessari que tots, tots els estudiants aportem el nostre grà de sorra als defensors de les llibertats del poble.

Podem fer aquest, no ja sacrifici, car no és sacrifici despendre's en aquest temps de lluita d'una quantitat de diners més o menys grossa per ajudar als nostres germans, sinó aquest gest de solidaritat amb els defensors de la capital de tots els pobles d'Ibèria.

Del míting organitzat per la FNEC al Palau de Belles Arts

Lluitem per la nostra independència territorial i espiritual. Retorno de Madrid i he vist la Universitat en runes, primer objectiu dels bàrbars. He vist també una gran unitat i una gran voluntat. Madrid és exemple i devem ajudar-lo.

Es un deure que Catalunya hi té.

Lluitem per la cultura perquè ens importa assegurar l'esdevenidor. Som nosaltres que ens hem de salvar per nosaltres mateixos, i per això hem d'assegurar el pensament. Heus ací perquè ells combaten la intel·ligència i el pensament.

XIRAU

Si perdéssim la guerra el nostre país quedaria anorreat totalment. I abans que això pogués esdevenir, val més que no hi hagi un sol català viu.

POUS I PAGES

I era per això que entenia en les paraules de Pous i Pagés el ressó de la veu de Catalunya immortal ahir i immortal demà que conté i sosté l'odi més pregon contra el feixisme. Es per això, també, que nosaltres, en els nostres actes, sempre exponents de cultura i de civilitat, exponents del nostre amor a la Justícia i a l'esperit, hem d'afirmar i refermar sempre el nom sagrat de Catalunya, de Catalunya.....

PRESIDENT COMPANYS

EL CONTROL DE LES COSTES ESPANYOLES

per ALBERT MALARET

Dels aconteixements principals en el món de la política internacional, destaquen el control de les costes espanyoles.

El control internacional té per causa: La necessitat de donar eficàcia a l'acord de no-intervenció, burlat per Itàlia i Alemanya d'una manera descarada. Objecte del control: que cap país signatari del pacte de no-intervenció pugui trametre ja per via terrestre, ja per via marítima, material de guerra o combatents a Espanya. Qui posà tot l'esforç per lograr el control? Les potències pacífiques: França, Anglaterra i Rússia; els estats feixistes ho adoptaren a darrera hora, gràcies a l'actitut enèrgica presa per França.

El control funciona mitjançant: Una oficina internacional, que rep el nom d'OFICINA PER A NO-INTERVENCIO EN ELS AFERS D'ESpanya, composta per vuit membres i un president nomenat pel comitè de no-intervenció; són membres d'ella; Anglaterra, França, Itàlia, Rússia, Alemanya i altres tres representants de petites potències signatàries del pacte. Aquesta oficina cuidarà de tot el referent al control.

Per la cooperació de les flotes anglesa, francesa, alemanya e italiana, que vigilaran cadascuna d'elles, diferents zones.

Per unes comissions internacionals, que residiran en uns ports determinats, als quals deuran dirigir-se tots els vaixells de les potències signatàries del pacte que vinguin a Espanya. Feta la inspecció del vaixell per la dita comissió, concediran un observador al vaixell per evitar que aquest després de haver sofert la inspecció, fes escala en un altre port, i recollís material bèl·lic. Les naus de

guerra de vigilància en les diferents zones es limitaran a constatar si porta o no observador.

El control terrestre en la frontera francesa es farà per 130 observadors que vigilaran les diverses comunicacions amb Espanya, prohibint el pas de les mercaderies considerades material bèl·lic.

En la frontera portuguesa, on és col·locaran també 130 observadors, la situació no és la mateixa, els observadors no poden prohibir el pas de mercaderies bèl·liques sinó limitar-se a senyalar al govern anglès, si Portugal ha complert o no l'establert, i aquest informar de la transgressió al comitè de no intervenció.

Els defectes del control, són aviat vistos, primer, al no fer-se la vigilància per una flota internacional, depèn de cada potència el complir o no, la vigilància encarregada, o el no fer-ho amb la mateixa intensitat; segona, Portugal pot passar material de guerra i més tard haver-hi les consabudes protestes; tercera, el control no s'aplicarà als vaixells no firmants del pacte com el Japó i d'altres petites repúbliques satèl·lites d'Alemanya, ni tampoc els navilis espanyols que podran fer transbords en alta mar.

La conseqüència immediata és: que es podran limitar les trameses de material, però mai deixar sense armes als bel·ligerants, i obligar-los-hi a acabar la guerra com pretenen algunes potències.

També destaca tot seguit, que el control depèn molt d'Anglaterra i França ja que ells controlen totes les zones dels rebels a més d'algunes de nostres, o sia tota la zona del nord d'Espanya, per tant res s'ha d'estalviar en el possible per captar-nos les seves simpaties.

***Contribuiu a la subscripció oberta pro
AJUT A MADRID***

1.er CONCURS LITERARI

de la Federació Nacional d'Estudiants de Catalunya.—Girona

Reunits a la ciutat de Girona per a fallar el concurs literari organitzat per la secretaria de propaganda de la F. N. E. C., en Marcel Santaló, na Carme Bayer, en Pius Burch en representació del claustre de professors de l'Institut i en Martí Pou, en Joaquim Poch en representació de la nostra Federació, han convingut en concedir el primer premi, primera categoria al treball que porta per lema:

El fet social, La Universitat i L'Estudiant
(per LLUIS ARMENGOL)

Segon premi, primera categoria a

Conte senzill
(per RAMON DALMAU)

Tercer premi, primera categoria a

A Catalunya
(per ANTON PIFERRER)

En la segona categoria han estat premiats els treballs següents:

Primer premi:

Deliri
(per EDUARD CUELLAR)

Segon premi:

A Maria
(per PERE BOADELLA)

Tercer premi:

Respectem els llibres
(per FRANCESCA RIGAU)

Per a que consti signen aquesta acta a Girona a 12 de Març de 1937.
Marcel Santaló, Carme Bayer, Pius Burch, Martí Pou, i Joaquim Poch.

A E
7

ARCHIVOS
ESTATALES

Primer premi 1.ª categoria del nostre concurs literari

TEMA: «La formació universitària: Perspectives. Procès evolutiu»

Lema: «EL FET SOCIAL, LA UNIVER-
SITAT I L'ESTUDIANT»

per LLUIS ARMENGOL

I

VISIO GLOBAL ENTORN DE LA PERSONALITAT

Matitzar el problema universitari a través d'una visió subjectiva, pot ésser, de fet, l'exposició de tot un acte. L'acte de prendre, efectivament, estat en situació d'estudiant; l'acte d'arribar a la perfecció del concepte envoltent de les nostres perspectives irradiants.

Evidentment, però que un acte com aquest no és espontani ni ho pot ésser. Comporta un seguit de fases i, no menys, un treball d'assimilació o acomodament.

D'estudiants no s'en creen. S'en neix o bé s'en perfilen i això com a màxima concessió. Si l'aplicació al treball físic requereix condicions determinades, tant com ineludibles, l'activitat intel·lectual vol i exigeix ésser tractada amb disposicions especials. Altra cosa no admeteria la naturalesa d'aquesta tasca preeminent. No és cosa d'assajar, per nefasta, l'adaptació de facultats inadaptables, o la inadaptació d'adaptables.

Avui per avui es l'època de les perspectives subjectives.

Un poble per arribar al perfeccionament funcional té d'arribar abans a la seva plenitud anatómica, orgànica.

La consciència, la valoració col·lectiva requereix abans la formació individual. Formació individual, doncs, evidentment orientada amb un fi so-

cial. Desenvolupament de l'individu, per tant, doncs, funció de l'estructura social.

Que significarà, no obstant, aquesta formació de l'individu? Una predisposició; un adaptament.

Quan el subjecte graviti vers l'organisme social podrem parlar de possibilitats i llavors ja el fenomen d'estructuració d'una nova societat és cosa de temps i circumstàncies.

La tònica dels temps nouvinguts és aquesta: la «socialització» més forta que mai de l'individu. Que la personalitat de cada un caigui dintre l'àmbit del tot i així s'arribi a una identificació del tot o conjunt individual amb el tot social. I la base d'aquesta situació nova, ho repeteixo: l'individu. Sembla paradoxa? D'ell emergeix el moviment socialitzador; per ell, per la preparació sòlida en el terreny personal, es fa possible una societat estable.

La predisposició particular és ni més ni menys un conreu al que cada un deu sotmetre's acuradament. Hi ha dos elements fonamentals en ella: el treball d'adaptació al mitjà ambient (a la col·lectivitat; es a dir, la pura *socialització*) i una altra semblant adaptació al cercle professional (*especialització*). Aquesta darrera en funció de «tribut social». Dues perspectives aparentment antitètiques. «L'especialització» i la «socialització» o «sociabilització». Creure-ho, però, així, seria fer-ho ben desviadament. En el fons són el mateix amb el distintiu de que l'una s'obté esguardant el peu ras i l'altre en conjunt. Però tan social és l'una com

l'altra. No pot destruir-ho el fet que l'una es mesuri més fàcilment pels seus efectes immediats i que l'altra, per contra, no es pugui explicar sense recórrer un itinerari més o menys perllongadís.

Ara bé; heus ací de tot això el que ens proposàvem destacar; «l'especialització», l'home professional. I mirat així hem de dir que l'home ha d'encarnar l'esperit de la professió llur. N'ha de tenir una totalitària apreciació subjectiva, base del seu corresponent domini.

Així, doncs, l'estudiant que sigui un acabat professional de l'intel·lecte, (no dic «del llibre», ja veurem més tard per què) ha de tenir formada també—com no!—una apreciació totalitària, una visió conceptual sòlida.

Per adquirir aquesta cal un treball d'adherència i la seva síntesis en un acte: l'adquisició de llur personalitat professional. Aquest és el moment més decisiu pel que sent vocació a l'estudi. L'estudiant té de cercar-lo, provocar-lo.

Recordem però que no és un moment valorat en temps, fuig de la mesura cronològica; s'afirma solament en l'espai del nostre camp intel·lectual i hi pren estat.

II

VISIO GENERAL DE LA UNIVERSITAT EN SI

El fet universitari ja compta sobradament en la Història. En certes èpoques la crea, en altres la recolza i, en unes darreres, la influeix, centralitzant-se-la. A fi de comptes, però, o n'és el nervi motor o bé l'element generatriu. La seva vida latent és la més fructificant. Ah! Tasca feixuga aquesta fecundació constant dels segles!!...

La Universitat, panoràmicament considerada, és a dir, en visió de conjunt, té una vida massa pròpia, massa reclosa en si. Més la Universitat, ultrapassant ja la perifèria, palesa la seva acció filtrant.

I anant més endins encara, esdevé la cosa més sociable que desdir hagués pogut de la seva aparició primària. Pel que la sent i l'evoca constantment en el seu fur intern, és la ruta de la descoberta inexhaurible. ... Pel qui la viu efectivament, per què abans l'ha començada a sentir, es una vida sense descans amb una varietat enorme de situacions noves, de perspectives i d'ideals reiteradament renovats.

Tot es prou pernicios: L'esguardar la Universitat massa enfora estant o el recloure's excessivament al seu si. Els primers la desconexeràn de molt, mentre que els últims li desconexeràn el seu fi social per convertir-la en funció o fruïció exclusivament privativa. I la Universitat del temps novinsguts no tolera limitacions. Té un doble moviment ben senzill: la seva valoració constructiva i la seva irradiació, com deia altament filtrant, volent significar amb aquest mot llur tònica influenciadora.

Ara que veiem la Universitat de cara als problemes vitals i acollint totes les aportacions, com també vigorizant-se amb un nou contacte més popular, podem parlar de la realització, en vies de perfeccionament, del seu principi conceptual: *l'universalisme*.

Per què no encapçala únicament la jerarquia cultural, sinó que trascendeix al camp (això avui gairebé del tot) de la lluita de les idees, de les plasmacions vives, injectant-les-hi llum científica. Breu: sistematitza la societat, li dona el rigorisme científic necessari i suficient sense el qual mancaria de sustentacles.

A molts pot semblar que aquesta creixent intervenció universitària en els, diem-ne, problemes de la «massa» condueix a una excessiva popularització de la Universitat. Res més lluny. Pel fet d'enllaçar-la més amb el tot humà no perd relleu, ans bé adquireix el que per naturalesa pròpia li mancava obtenir.

El fet universitari, més que popularitzar-se, s'extendrà, si per cas; «s'universalitzarà» més i més i això serà precisament fer-lo bon xic més universitari.

Els nous temps senten la necessitat de la seva alta funció científica i social. La tònica és aquesta: centralitzar tota la cultura en ella. Però centralitzar-la no d'una manera merament representativa o honorífica, sinó en mires a un suprem rendiment.

Tots ens hem adonat que la cultura no és «geogràfica» sinó unitària, fortament «unitària»; i, també, absolutament fonamental.

Les exigències tècniques que reporta la grandiositat de l'impuls cultural de la nova generació completen el miracle.

Avui es parla un llenguatge doctrinal i científic en totes les modalitats de la bàsica direcció intel·lectual. I, aquest llenguatge, aquest pòsit de

Seguirà

TEMA:
«CAMBRA D'ESTUDIANT»

per EDUARD CUELLAR

*Poesia premiada amb el 1.er premi
2.ª categoria del nostre concurs literari.*

Lema: «DELIRI»

$$a + 2b \pm \sqrt{\frac{(i-e)}{(p-p)}}$$

Enyoro la mar, i el sol i la platja.
(Si em banyava de nit,
tenia el cos de plata)...

Enyoro marges de riberes,
dócils al bes i a l'abraçada
(Recordes...?
Tu t'adormies i duies un estel,
gronxant-se, a cada galta.)

$$2ab - \sqrt{\frac{2n(q+n)}{4m}}$$

La lluna és verda,
verda la meva lluna,
—la meva lluna de taula—...
(i el meu cos d'adolescent,
sembla un liri d'aigua!!)

La Marxa del Milicià

per NARCIS SERRA

Mireu els braus milicians
quan al front es dirigeixen,
vegeu com tot ho desprecien
per a salvar a ses germans.
En son coratge i braó
esperances hi ha posades,
que no llui mai endebades
la llum d'or de la raó.
Per ço l'heroi milicià
quan dels companys s'acomiada

mai pressent lluny la jornada;
sap tan bé que vencerà. . . .

Mentre uns pugen ja als vagon
altres dels familiars es despedeixen,
amb uns ulls que plorineigen
tot omplenant els fillets de petons.
I quan el tren va arrencant
se sent retrunyir en l'espai
aquell crit més fort que mai
del «NO, NO PASSARAN.»

UNITAT

per BALDOMER BUSQUETS

Sobre el fons blau del cel s'alça altanera, confiada, desafiant a totes les forces de la naturalesa, la roca esbelta de línies precises.

Està coberta per una capa grisa, monòtona, llisa; trencat solament el color per petites taques fosques que al acostar-s'hi hom veu que són escritlles insignificants al costat de la mole immensa del rocam esfereïdor en la seva grandesa i enormitat.

Sembla que no hi ha cap ésser ni força capaç d'enfrontar-se amb aquest colós de la naturalesa.

De cop, uns plomissols que es veien en el fons de l'horitzó, esdevenen més grossos..., ja s'assemblen a borrrals de cotó i les seves bases van enfosquint-se..., s'apropen ràpidament. Una fressa semblant a rodament de carros, que surt de l'horitzó llunyà i s'apropa com arrossegant-se per damunt dels núvols, esdevinguts ja negres, avisa l'arribada de la tempesta. El cel que fins fa poc es-tona, deixava gaudir de la immensitat de la seva blavor, s'és tornat una capa caòtica grisa i negra... cau una gota d'aigua grossa i feixuga... un llampec estripa els núvols i com si el cel esperés aquesta consigna, cau l'aigua d'una manera violenta... pesada... espessa.

La grisor del rocam, esdevé negre, per damunt d'ell els llamps espèrternegen enlluernant amb la seva llur a l'espectador esfereït, però la roca resta ferma, en el seu lloc, no s'arronsa ni desmorona. El vent desencadenat bat amb força monstruosa, sobre els seus costats, però ella no es mou. Sembla que els elements s'hagin confabulat per a destruir aquest ésser tan orgullós i desafiadador...

però no poden. La tempesta i el vent acaben llurs forces i la roca resta encara en alt. Ha aguantat fort sense recular. La seva altaneria sembla que hagi crescut. Els seus cims semblen més aguts.

Però al cap d'un temps, un vent de força molt minsa, esmicola la roca que sofrí els embats de forces monstruoses. A què és degut?... què li ha passat al colós?... on és la seva fermesa i fortitut?

La causa és que no era tot ell un. En la seva coberta hi havia unes cribelles insignificants. Al comparar-les amb la resta de la massa no es tenien en compte... però són aquestes cribelles la causa del desmoronament de la seva fermesa. L'aigua hi penetrà, les glaçades feren que aquesta insignificància augmentés de volum i llavors aquestes partícules de glaç, petitíssimes per cert, però nombrosíssimes, actuant com un tascó esmicolaren un tros de la roca. Les cribelles augmentaren en nombre i volum. L'aigua tornà a actuar de la mateixa manera... i aquella roca símbol de fermesa, aquella roca que vencé tots els elements junts i desencadenats, s'esmicola davant el més petit atac del més feble dels elements.

* * *

Així mateix les discrepàncies que, per petites que siguin, existeixen en les masses humanes, fan de cribelles per les quals entra l'enemic que fent la mateixa funció que l'aigua en la roca, engrandeix les cribelles i d'aquesta manera aquella s'esmicola i cau vençuda.

La massa ha d'ésser uniforme i unida: Es així que a pesar de tots els atacs, per forts que siguin i vinguin d'on vinguin, és manté en alt, ferma, serena, invencible.

Les Vitamines

per JOSEP PALOMER

Les vitamines són substàncies que tenen una gran importància en l'alimentació i que es troben en petites quantitats en els aliments.

La seva constitució és molt poc coneguda, però per experiències realitzades, la majoria dels autors creuen que són substàncies nitrogenades, de constitució molt semblant entre elles.

En quant a la seva manera de comportar-se, és a dir, d'obrar, existeixen moltes teories en discussió, sense, però, que avui dia pugui donar-se'n cap com a vertadera: hi ha qui creu que obren com a catalitzadors en les reaccions animals i vegetals; altres qui creuen que són indispensables per a fer-se la síntesi interna com a components de les reaccions; de totes maneres la més acceptable és que obren com a catalitzadors pera actuar sobre tot en quantitats tan ínfimes, sense però que per això pugui ésser acceptada aquesta teoria. Lo innegable, per això, és que no són aliments, doncs la quantitat que és necessari per no patir la seva falta és ínfima comparada amb la quantitat d'aliments que s'ha de menjar per no morir.

La seva falta en els aliments produeixen unes enfermetats des de molt temps conegudes i que s'anomenen *avitaminosis*; enfermetats que es produeixen en individus, animals o plantes, que a pesar d'alimentar-se molt no ho fan amb aliments frescos. Els primers símptomes són molt poc pronunciats (degut a que l'individu va gastant les del seu propi cos, és a dir dels seus múscles) i duren tant com l'individu continua alimentant-se de conserves, galletes, farines, etc., agravant-se paulatinament així que van faltant les vitamines, doncs l'individu continuarà gastant les seves dels múscles i després d'altres parts acaben per les del sistema nerviós central esgotades les quals li sobrevindrà la mort, que pot aturar-se mitjançant l'alimentació amb aliments frescos que continguin vitamines en quantitat, com són llimons, taronges i llegums fresques i tendres.

Les vitamines avui dia conegudes són cinc, més certes variacions d'elles qui ha qui les considera com pròpies vitamines. La primera vitamina

descoberta fou la *vitamina A*, o vitamina antiof-tàlmica i del creixement; la *vitamina B*, o anti-neurítica, antiberibèrica i del creixement; la *vitamina C*, o antiescorbútica; la *vitamina D*, o anti-zaquítica i per últim hi ha la *vitamina E*, o vitamina de la fertilitat i de la reproducció. Ademés d'aquestes vitamines hi ha, com ja he dit qui hi comprèn en la classificació altres formes idèntiques i que es distingeixen per la seva manera diferent d'obrar i que s'anomenen vitesterols, tal com el *vitesterol F*, que no és més que la vitamina E. que obra d'una manera idèntica a la D., o antirra-quítica; però avui dia es creu que no són més que les mateixes vitamines que obren de diferent manera i en altre part del cos.

Feta la seva classificació podem passar a exposar a on és troben.

La *vitamina A*, sols se sap d'ella que obra sobre el creixement però no se sap d'ella ni la seva constitució ni als llocs on és troba, es a dir que és la menys coneguda.

En els grans secs les vitamines es troben en les capes més perifèriques generalment en l'exterior, doncs en la part interior que és la més rica en hidrats de carbó és la que en conté menys. El blat conté la forma de la vitamina B de la reproducció ademés de la antiberibèrica però com ja he dit en la seva perifèria el que fa que el blat que hagi passat per molins en els quals l'hi hagin separat aquesta capa, perdi casi totalment les seves propietats vitamíniques. L'arroç conté també la vitamina B en el seu caràcter antiberibèric i en la perifèria, d'aquí que l'arroç sense capa externa, que, com sabem, es la base de l'alimentació a la Xina Meridional, provoqui a aquesta nació les grans plagues del beriberi, en èpoques en què no hi ha altres aliments.

La *vitamina C*, o antiescorbútica es troba en llegums verds i fruits com són taronges, llimons, etc. que contenen ademés l'antiberibèrica que sembla es troba en ells en major quantitat quan són seques que quan són verdes; al revés de l'escorbútica que es troba en major quantitat en les

verdes. Les llegums i fruits cuits no són recomanables, doncs perden amb l'ebullició les vitamines a menys que s'aprofitin els caldos resultants en els quals han quedat les vitamines que abans posseïen.

Seguint les experiències pel total descobriment de les vitamines, s'en trobà una que per les seves propietats s'anomenà antirraquítica o *vitamina D*, que es troba en les cols, patates, sebes, etc. Hi ha qui creu que aquesta vitamina és un variant de la *B* per les seves propietats, encara que avui dia quasi s'ha refusat per complet aquesta teoria.

L'última vitamina descoberta fou la *vitamina E*, de la qual solament es coneix la seva existència, que és antiestèril i que es troba en l'oli de fetge de bacallà.

Ademés d'aquesta vitamina s'en coneixen d'altres, com ja he dit, el *vitesterol F*, del que se sap la seva constitució semblant a la de la *E*, obrant d'una manera molt semblant a la *D*, i que es troba en l'oli d'embrió de blat.

La carn també conté vitamines, però, que al revés de les plantes (llegums, grans etc.) no han elaborat ells mateixos sinó que les han digerit amb els aliments vegetals i les han assimilat en el seu cos. Això explica que a pesar de que un individu s'alimenti amb carn, si l'animal del qual procedeix, encara que s'hagi alimentat molt, ho ha fet amb aliments pocs rics amb vitamines, li pugui produir avitaminosis. Aquesta avitaminosi també

es produeix amb carn esterilitzada, sobre tot si ho és de temps.

La llet, igual que la carn, també conté vitamines que perd en part amb l'ebullició, si és poc després d'aquesta i totalment al cap d'un temps.

De l'abans dit, es desprén que els aliments naturals són els que contenen el màxim de vitamines, el qual explica que en l'antiguitat, en que es menjaven aliments naturals, no es coneguessin ni les vitamines ni la seva falta o avitaminosis. Aquestes es van conèixer en l'època dels grans viatges geogràfics, els quals tots sabem que eren realitzats per vaixells que hi estaven molt de temps, i que per tant es tenien de proveir (per ésser la conservació d'aliments frescs impossible) de galetes i conserves, aliments tots ells faltats quasi en absolut de vitamines. Aquesta fou la causa que es comencés a sospitar l'existència en els aliments de certs productes essencials a l'alimentació; però a pesar de conèixer la seva des d'aquells temps, no es coneixen, encara avui dia, les seves característiques exactes, doncs fins als principis de la Gran Guerra (1914) es presentaren casos d'avitaminosis en les trinxeres, per alimentar-se els soldats d'aliments amb conserva que des de que eren fets abans no eren portats a les primeres línies passava el temps suficient per perdre les vitamines. En la nostra guerra, en els camps lleials no s'han donat casos d'avitaminosi degut a l'alimentació de què gaudeixen els nostres lluitadors.

INTERESSANT

Convocatòria per l'examen oposició al Magisteri

Copiem i resumim de la Gazeta del dia 13:

S'organitzen tres cursos intensius en les Escoles Normals. El primer comença el primer de març i acabarà l'últim dia de juny; el segon donarà començ el 15 de juliol i acabarà l'últim dia de desembre; el tercer començarà el dia 15 de gener de l'any 1938 i acabarà el 30 de juny del mateix any.

L'examen d'ingrés pel curs de juliol a desembre es realitzarà durant la segona quinzena del mes de maig, i el corresponent al de gener a juliol següent des del 15 de novembre.

Paul Verlaine i la seva obra

per MARTI POU I MARTI

Per a conèixer l'obra de Verlaine s'han de saber els trets de la seva vida, car va la una del tot lligada amb l'altra.

Verlaine tingué una infància feliç al costat d'un pare únic i d'una mare d'excessiva sensibilitat.

Estudia el batxillerat i en acabar-lo no sap que fer; es matricula en la Facultat de Dret, però no es distingeix pas pel seu amor a la carrera jurídica.

A causa de la mala fortuna familiar es veu obligat a guanyar-se la vida.

Es ara quan Verlaine comença a relacionar-se amb els principals escriptors del seu temps; col·labora en el Parnàs Contemporani al costat d'Esteve Mallarmé, Coppé, Heredia etc...

Publica els «Poèmes Saturniens», obra que segurament havia començat als setze anys.

En Agost del 1870, a causa de la guerra franco-prussiana, és cridat a files però no és mou de París i passa el temps amb els soldats que pululen pels carrers i que l'arrastren al vici de la beguda, que no deixarà més i que serà la causa de les alternatives dins la seva obra.

No hi ha res en l'obra de Verlaine que pugui morir, ja que té els caràcters essencials de l'ànima moderna, i una constant sinceritat, sinceritat ardent, imperiosa, que insinua una bellesa nova, que porta de la ingenuïtat a una simplicitat pueril, ja del subtil al refinament, ja de la melancolia plàcida a la tristesa de mort, ja al cinisme.

Verlaine en la primera part de la seva producció, té la forma clàssica del Parnàs, ressentint però, la influència de Baudelaire, i buscant ja una independència i una aliança.

Així són «Les Poèmes Saturniens».

Des chataigniers, des plantes, des fleurs formant
[la dune;
Ici, des rosiers naints qu'un goût docte affilâ;
Plus loin, des ifs taillés en triangle. La lune
D'un soir d'été sur tout cela.

A voltes Verlaine, en aquesta etapa que encara no ha prèts tota la seva força poètica, sembla un pintor, no obstant, comencen a aparèixer les dots del més tard, ací l'ironia és mordaç i l'atac és dur contra Watteau.

Ja després en les «Fêtes Galantes» entrarà

més dins la natura, però amb una melancolia que fa que percebeixi més fortament les decepcions del plaer i on tot verbalisme desapareix, per a portar-nos a través de les més íntimes sensacions, ja fàcils com en «Bonne Chanson».

Les yeux qui sont les yeux d'un ange.

Savent pourtant, sans y penser,

Eveiller le désir étrange

D'un immatériel baiser.

Ja queixoses en els «Romans sans Paroles».

Combien, ô voyageur, ce paysage blême

te mira, blême toi-même,

Et que tristes pleuraient, dans les hautes
[feuilles

Tes espérances noyées!

Ja aconhortades com en «Sagesse»

Pauvre âme pâle, au moins cette eau des
[puits glacé,

Bois-la: Puis dorm après. Allons, tu vois, je
[reste

Et je dorloterai les rêves de ta sieste,

Et tu chantonneras comme un enfant bercé.

El que frapa primer en Verlaine és la música de la seva poesia; sent la necessitat de prendre a la Música les modulacions del ritme per a portar-les als bells versos.

Verlaine amb la Música no molesta mai les operacions de l'esperit, i per això hi trobem discordançies extraordinàriament agudes; però la música de Verlaine no és més que l'exaltació d'una vida interior potent; la seva vida interior.

Com a poeta fuig de les disciplines estretes, però és essencialment tradicional.

L'obra de Verlaine és una confessió, la necessitat de descarregar-se d'un pès que l'abruma, producte d'una vida desareglada i un desequilibrament líric. Ha creat un art nou. No es preocupa de filosofies ja que no són més que efusions naturals; de cara a la natura.

No és el lirisme un fi per Verlaine; les seves èxtasis són el mitjà de sortir del món, de confessar les seves faltes d'ésser el que és tota la seva vida «un infant».

Aquesta és l'obra de Verlaine.

EL JO FICTICI

per RICARD DALMAU

El primer i més gran del Ptolomeos és proposar aixecar en l'illa que Alexandria té en front seu, una alta i superba torra, amunt de la qual una foguera sempre viva, fos senyal que orientés al navegant i simbolitzés la llum que inundava la il·lustre ciutat. Sóstrate, artista capaç d'un cop olímpic, fou el cridat per a plasmar en pedra aquella idea. Esculli marbre blanc; concebí en el pensament el model, senzill, sever i majestuós. Sobre la roca més alta de l'illa, col·locà els fonaments de l'obra colossal i el marbre fou llançat al cel, en tant que el cor de Sóstrate pujava d'entusiasme junt amb ell. L'artista vislumbrava allà amunt en el vèrtex que idealment anticipava: la glòria. Cada pedra un anhel; cada forma acabada un deliri. Quan el vèrtex ja s'aixecava retador fins als núvols l'artista contemplat amb èxtasi la seva obra va dir-se que havia nascut per a executar-la. El que, amb genial atreviment, havia creat, era el Far d'Alexandria, que l'antiguitat comptà entre les set meravelles del món.

Ptolomeo després d'admirar l'obra de l'artista, observà que mancava en el monument un últim toc: el que el seu nom fós esculpit, com segell que apropiés l'honor de la idea, en encumbrada i ben visible làpida.

Aleshores Sóstrate, obligat a obeir, però gelós en el seu amor per el prodigi del seu geni, ideà la manera de què, en la posteritat, que és qui concedeix la glòria, fós el seu nom i no el del rei el que les gernacions llegissin sobre el marbre etern. De calç i sorra féu per la làpida de marbre una falsa cara i sobre ella plasmà la inscripció que recordava a Ptolomeo; però sota, en l'entranya dura i lluenta de la pedra gravà, abans, el seu propi nom. La inscripció que, mentre va durar la vida del Mecenes fou engany del seu orgull, acusa el pas del temps destructor; fins que un dia, amb les despulles de la falsa cara, volà fet pols el nom del príncep.

Feta trossos i arrastrada pel vent la màscara de calç i sorra, es descobrí en lloc del nom del príncep el de Sóstrate, en gruixuts caràcters, oberts amb aquell encarnizament que el diseg posava en la realització del prohibit i la inscripció vindicadora com el mateix monument; ferm com la justícia i la veritat; bruyit per la llum dels cels en el seu camp eminent; no més sensible que a la mirada dels homes, al vent i a la pluja.

Dues vegades covards!!

per PILAR VELASCO

(Aquest article ha estat escrit per una companya nostra de l'Escola Normal de Valladolid que pogué escapar del jou feixista i soportar fins fa poc els terribles bombardeigs a que ha estat sotmesa la capital de la República.- Traduit per la Redacció).

El dia és lluminós: El poble de Madrid té la certesa que l'aviació facciosa vindrà.

En efecte, en les primeres hores del matí, han deixat sentir llurs motors; l'aviació facciosa ha volat sobre Madrid. Segons costum llença bombes a les barriades obreres, menys, naturalment, de les que portava carregades. El general Franco, aquesta vegada, no ha estat ben obeit; els seus partidaris no continuaren amb blancs d'hospitals de sang. Per què? No per humanitarisme sinó per covardia. Es diferent. Els sicaris del general traïdor no els hi hagués pas costat descarregar sobre els hospitals;

feina que ja hi estan acostumats, però aquesta vegada no els hi varen pas deixar fer. Tot seguit que volgueren realitzar el seu treball, aparagueren els nostres heroics caces i davant de gran perill no els hi quedà als avions facciosos cap altre remei que fugir, rebutjant el combat, que ja estaven segurs que si acceptaven, el perderien. Fugiren com vils covards, dignes subordinats dels generals sublevats; tots ho poguérem apreciar; aqueixa mostra de covardia no passà inadvertida de ningú. Ni tan sols per ells que pogueren apreciar el fracàs des de les seves posicions. Per als aucells negres tot el que

no sia metrallar infants i dones per carrers i camps és inaccessible. Una vegada més, covards.

La genteta aquesta del xim, xim patriòtic, de les glòries històriques, de l'abús de condecoracions, ha provat una vegada més que té la vanitat dels falços herois i la por de les rates, desafiats a combatre, fugen.

Quina vergonya! si! quina vergonya! A pesar d'ésser adversaris (d'aquella classe d'adversaris que a més de derrotar devem menyspreuar) no per això deixen d'haver nascut en el mateix sol nostre, i sols per aquesta circumstància deuria avergonyir-nos la seva covardia.

A aquesta covardia és a qui canten els «Peman» en la premsa facciosa. On no hi ha persones indefenses l'aviació facciosa no pot fer altra cosa que... fugir.

Ha fugit i fugirà sempre quan tan sols sospitin la presència dels nostres gloriosos aparells.

La conclusió és afalagadora el mateix que l'aviació rebutja combats, tindran que fugir les hosts de Franco davant l'empenta victoriosa de l'exèrcit del poble.

Ja han marxat, però el poble madrileny no està tranquil perquè sap que per treure's l'espina de la seva covardia s'aprofitaran de la nit. Dues vegades covards!

NOTICIARI

EL NOU COMITÈ

Degut a la dimissió forçada del nostre company Ricard Dalmau, el Comitè d'aquesta Federació ha quedat constituït de la següent manera:

President: Joaquim Estrach Frigolé.

Secretari General: Baldomer Busquets Fornells.

Secretari de Propaganda: Xavier Pou Codina.

Tresorer General: Guillem Tarradellas Fontseca.

Vocals: Joaquim Poch Corcoy, Emília Adroher Pascual, Josep Palomer Peracaula.

Les Secretaries han quedat constituïdes com segueix:

Secretaria 1.er, 2.on i 3.er curs de Batxillerat.

Secretari: Josep Palomer Peracaula.

Tresorer: August Serra Mustich.

Vocal: Adelina Santaló Cortina.

Secretaria 4.art. 5.è i 6.è curs de Batxillerat.

Secretaria: Emília Adroher Pascual.

Tresorer: Martí Pou Martí.

Vocal: Josep M.ª Mitjà Martí.

Secretaria Aspirants al Magisteri i Universitaris

Secretari: Joaquim Poch Corcoy.

Tresorer: Avelina Calvo Carreras.

Vocal: Josep Pallisera Cristau.

SECRETARIA GENERAL

Es posa en coneixement dels socis menors de 14 anys, que ha començat ja a expedir-se el seu carnet definitiu. Tots aquells que encara no el tinguin, que recordin que el plaç per a passar-lo a recollir, s'acaba el 30 d'abril.

Cas de no fer-ho perdran tots els seus drets sindicals.

FRONT DE LA JOVENTUT TREBALLADORA

S'ha constituït recentment a Girona el Front de la Joventut Treballadora, en el qual s'hi troben representades les següents organitzacions:

Joventuts d'Esquerra Republicana, Joventuts d'Izquierda Republicana, Joventuts del Partit Sindicalista, Joventuts d'Estat Català, Joventuts Socialistes Unificades, Joventuts d'Acció Catalana i Federació Nacional d'Estudiants de Catalunya.

FESTA DEL LLIBRE

Aquesta Federació prepara pel dia 23 d'Abril (Festa del Llibre), diversos festivals de caire benèfic, en els que hi col·laboraran diverses escoles de la nostra ciutat.

La Federació i l'Esport

per JOAQUIM POCH

Un cos fort, sà, una mentalitat clara ha estat la preocupació de la joventut de totes les èpoques. Nosaltres, joventut d'avui, propugnem per un

cos fort per a fer la guerra i una capacitat intel·lectual per a guanyarla.

L'esport és de tots els temps.

La nostra federació, que és una Federació joventívola, ha cregut un deure essencial, lligar les activitats espirituals amb les físiques.

Es per això que al costat de les tasques culturals i literàries, se hi han ajuntat brigades de fortificació i equips de futbol i basket.

Aquests equips que presentem en aquestes dues fotografies, han fet el seu debut d'una mane-

ra brillant i estan continuant sota els mateixos auspicis.

A la nostra joventut entusiasta, li ha estat sumament plaent les hores de lleure que l'esport li ha proporcionat.

Avui, davant la situació present amb plena consciència responsable de la seva missió, la nostra joventut no ha pres l'esport com una finalitat sinó com un mitjà «PER HOMES PER A GUANYAR LA GUERRA».

La Diada del Llibre

SERA DEDICADA ENGUANY A RECOLLIR FONS A PROFIT DE PRO INFANCIA.

COMPANY: CONTRIBUEIX A AQUESTA OBRA ACUDINT A LA VETLLADA QUE ELS ESTUDIANTS ORGANILZEN

TOTA LA COL·LABORACIO PER AQUEST
«BUTLLETI» HA D'ESSER TRAMESA
A SECRETARIA DE PROPAGANDA
DE LA F. N. E. C. «BUTLLETI»
FORÇA, N.º 6, BAIXOS
G I R O N A

La Diada del Llibre

ERA L'EDICADA ENQUANT A RECOL·LIR FONS A PROFIT DE
PRO INCIÀ.
COMPAS, CONTINUEX A AQUESTA OBRA AFUENT A
LA VETLADA DE LES ESTUDIANTS ORGANITZADA

A E

ARCHIVOS
ESTATALES

ARCHIVOS
ESTATALES